

प्सु समीक्षमान ऊती 6, 29, 5. 37, 5. आ याबिन्दः स्वयतिर्मदाय यो धर्मणा
तूतुञ्जानस्तुविष्मान् 10, 44, 1. — 3) तुञ्जयति und तोञ्जयति = किंसा, बल,
आदान oder दान, निकेतन Dhātup. 32, 30. = दीति Kavikalpadr. im
ÇKDr. तुञ्जयति sprechen oder leuchten Dhātup. 33, 82. — Vgl. तूतुञ्जि.
— आ herbeitreiben, herbeischaffen: दत्ता मक्के कृष्णं राय आतुञ्जे (inf.)
RV. 7, 32, 9. — Vgl. आतुञ्जि.

2. तुञ् (= 1. तुञ्) 1) f. Anstoss, Antrieb; Andrang, Angriff: भूर्णिमद्यं
नयतुञ्जा पुरा गृभेन्द्रं सोमस्य पीतये RV. 8, 17, 15. अस्य वासा उं अर्चिषा य
आयुक्त तुञ्जा गिरा 5, 17, 3. ता हि श्रेष्ठा देवताता तुञ्जा प्रूराणां शर्विष्ठा
ता हि भूतम् 6, 68, 2. स तुर्वणिर्महं श्रेणु पौस्ये गिरिर्भूर्निर्न धोवते तुञ्जा
शवः 1, 56, 3. AV. 6, 33, 1. — 2) adj. etwa drängend, treibend: महो अत्रं
महिना वारम्पवयो ऽरेणवस्तुञ्ज आ सन्नन्धेनवः RV. 1, 151, 5. इन्द्रस्तुञ्जो
बर्कणा आ विवेश 3, 34, 5.

3. तुञ् (= 1. तुञ्) f. Fortpflanzung; Kinder, Nachkommenschaft: तुञ्जे,
तने RV. 5, 41, 9. तोकाय तुञ्जे प्रुमुचान् शं कृधि 4, 1, 3. तुञ्जे राये 8, 4, 15.
आ नस्तुञ्जे रयिं भर 3, 43, 4. — Vgl. 1. तुञ्जि, तोक, तोकन्.

तुञ्ज v. l. zu तुञ्ज Naigh. 2, 20. = वञ्ज Devar.

1. तुञ्जि f. das Zeugen, Fortpflanzung Nir. 12, 45. प्रावन्तु नस्तुञ्जये वा-
ञ्जसातये RV. 5, 46, 7. — Vgl. 3. तुञ्ज.

2. तुञ्जि m. N. pr. eines Schützlings des Indra: त्वं तुञ्जिं गृणात्तमिन्द्र
तूतोः RV. 6, 26, 4. 10, 49, 4.

तुञ्ज्य (von 1. तुञ्ज) adj. zu stossen, zu schnellen, anzutreiben: स्मा उ
वां भूमयो मन्थमाना युवावन्ते न तुञ्ज्या अभूवन् RV. 3, 62, 1. अयुद्धसेनो वि-
भ्वा विभिन्दता दाशद्वृक्ता तुञ्ज्यानि तेजते 10, 138, 5.

तुञ्ज (wie eben) m. 1) Ruck, Anstoss, Anlauf: तुञ्जे तुञ्जे य उत्तरे स्तो-
मा इन्द्रस्य वञ्जिणाः । न विन्धे अस्य सुष्टुतिम् RV. 1, 7, 7. Nir. 6, 17, 18 (wo
= दान). — 2) = वञ्ज Naigh. 2, 20.

तुञ्जिन m. N. pr. verschiedener Könige von Kāçmitra Rāga-Tar. 2,
11. 3, 97. 386. 5, 277.

तुद्, तुदति hadern, streiten Dhātup. 28, 83. — तोयति Rāga-Tar. 6,
248 fehlerhaft für तोयति.

तुटि m. f. Siddh. K. 251, a, 5 v. u. त्रुटि kann nicht gemeint sein, da
dieses 248, a, 3 als f. aufgeführt wird.

तुटितुट Beiw. Çiva's Hariv. 14882.

तुटुम m. Maus oder Ratte Trik. 2, 5, 10. Hār. 217.

तुड्, तौडति und तुडति spalten (v. l. herbeischaffen, = उपकरण West.
verderben, = उपहनन ÇKDr.) Dhātup. 9, 67. 28, 92. तौडयति 32, 117. —

Vgl. तुड्, तूड्.

तुडि U p. 4, 119, Sch.

तुड्, तुडति geringachten Dhātup. 9, 72, v. l. — Vgl. तूड्, तौड्.

तूण, तूणति krümmen Dhātup. 28, 42. तूणति तूणं वायुः Durgād. im
ÇKDr.

तूणि m. = कूणि = तुन्न N. eines Baumes, Cedula Toona Roxb., Svā-
min zu AK. 2, 4, 4, 16. ÇKDr.

तूणिक (तूणिक?) m. N. eines Baumes, = नन्दीवृक्ष Rāgan. im ÇKDr.
u. d. letzten Worte.

तूण्ड, तूण्डते = तुड् Dhātup. 8, 23. = निष्पीडन Ramān. im ÇKDr.
— उद्, उतुण्डित mit der Spitze hervorragend (von fremden Körpern,

die in irgend einen Theil des Leibes eingedrungen sind) Suçr. 1, 100,
12. 101, 9. 11. अङ्ग 2, 18, 21. अनुतु° 1, 100, 15. Ist wohl auf तुण्ड Schna-
bel zurückzuführen.

तुण्ड m. Siddh. K. 249, b, ult. 1) n. Schnabel, Rüssel, Schnauze (= मुख AK.
2, 6, 2, 40. H. 572) Taitt. Âr. 10, 1, 5. MBh. 1, 1474. 2387. 6, 2404. R. 2, 96, 41.
3, 56, 35. Varāh. Brh. S. 94, 9. 31. Bhāg. P. 5, 26, 32. तदिणतुण्डा शकुनी
Suçr. 2, 388, 4. Rüssel eines Ebers Bhāg. P. 3, 13, 31. 35. मकरस्य MBh.
6, 3283. bei Insecten Suçr. 2, 238, 6. दीर्घतुण्डा als Bein. von weiblichen
Unholden MBh. 9, 2649. Schnautze, Spitze an Geräthen: प्रूलैरयस्तु-
ण्डैरुलूखलैः Hariv. 13232. — 2) m. Bein. Çiva's Hariv. 14882. — 3)
m. N. pr. eines Rakshas' MBh. 3, 16372. — Vgl. तुण्डि, अस्त्रि°, क-
ङ्क°, काक°, कृल°, वायस°, सून्म°.

तुण्डकेरिका f. = तुण्डिकेरी die Baumwollenstaude Rāgan. im ÇKDr.

तुण्डिकेरी f. = तुण्डिकेरी Momordica monodelpha Roxb. Bhār. zu AK.
2, 4, 5, 4. ÇKDr.

तुण्डदेव (तु° + देव) m. N. pr. eines Volksstammes oder Bez. einer
best. Klasse von Menschen gaṇa ऐषुकार्यादि zu P. 4, 2, 54. °देवभक्त n.
das von ihnen bewohnte Gebiet ebend.

तुण्डि U g é v ā l. zu U ṅ ā d i s. 4, 117. P. 5, 2, 139, v. l. für तुन्दि. 1) m.
Schnabel, Schnauze U ṅ ā d i s. im ÇKDr. — 2) f. Nabel (vgl. तुन्दि) Çab-
dar. im ÇKDr. — 3) f. Luftgeschwulst des Nabels (bei Säuglingen) Suçr.
1, 374, 5. — 4) eine best. Gurken- oder Kürbisart, = ईवीरु und कुष्मा-
ण्ड Hār. 236. — तुण्डो in कटु°, तिक्त°.

तुण्डिक 1) adj. proparox. mit einem Rüssel (तुण्ड) versehen AV. 8, 6,
5. — 2) f. आ a) Nabel. — b) = तुण्डिकेरी Momordica monodelpha Roxb.
Çabdar. im ÇKDr. — Vgl. कटुतुण्डिका, काकतुण्डिका.

तुण्डिकेर 1) m. pl. N. pr. eines Volksstammes MBh. 8, 138. VP. 418,
N. 20. LIA. I, Anh. xxvii, N. 4. sg. der Fürst dieses Stammes MBh. 7,
691. Vgl. तौण्डिकेर. — 2) f. ई a) die Baumwollenstaude AK. 2, 4, 4, 4.
H. an. 4, 254. Med. r. 263. — b) eine Gurkenart, Momordica monadel-
pha Roxb. AK. 2, 4, 5, 4. H. a. n. Med. Suçr. 1, 239, 2. 2, 490, 6. — c) ein
dieser Frucht ähnlicher Abscess am Gaumen Suçr. 1, 306, 5. 92, 11. 2,
130, 9. °केरिवत् dem Metrum zu Liebe 131, 3.

तुण्डिकेरी f. = तुण्डिकेरी Momordica monodelpha Roxb. H. 1185.

तुण्डिकेरिन् m. ein best. giftiges Insect Suçr. 2, 287, 12.

तुण्डिकेशी f. = तुण्डिकेरी Momordica monodelpha Roxb. Çabdar.
im ÇKDr.

तुण्डिचेल n. ein bes. kostbares Kleidungsstück (चेल) Vjupr. 137.

तुण्डिर्भे adj. von तुण्डि P. 5, 2, 139, v. l. U g é v ā l. zu U ṅ ā d i s. 4, 117.
einen hervorstehenden Nabel habend AK. 2, 6, 2, 12. H. 458.

तुण्डिर्ल U ṅ ā d i s. 1, 55. adj. 1) plauderhaft, geschwätzig U g é v ā l. — 2)
= तुण्डिभ einen hervorstehenden Nabel habend AK. 2, 6, 2, 12. H. 458.
— Vgl. तुन्दिर्ल.

तुण्डिल m. Bez. eines schädlichen oder gespenstischen Wesens AV.
8, 6, 17.

तुतात m. N. pr. eines Gründers eines philosophischen Systems
Schol. zu Prab. 20, 9. — Vgl. तौतातिक.

तुतुर्वणि (von 1. तुर्) adj. herbetsubringen —, zu gewinnen strebend: